

فرانسه با پیوستن ترکیه به اتحادیه اروپا به شدت مخالف است

با وجود برخی امتیازات ظاهری کشورهای اروپایی در خصوص پیوستن ترکیه به اتحادیه اروپا، این کشورها رویه واحدی را در قبال این موضوع دنبال می‌کنند

سرویس ترکیه/خبرگزاری آران

خبرگزاری آران / سرویس ترکیه : با وجود برخی امتیازات ظاهری کشورهای اروپایی در خصوص پیوستن ترکیه به اتحادیه اروپا، این کشورها رویه واحدی را در قبال این موضوع دنبال می‌کنند. به گزارش فارس، سه کشور اروپایی آلمان، انگلیس و فرانسه از زمان مطرح شدن امکان پیوستن ترکیه به اتحادیه اروپا سیاست ثابتی را در این زمینه تعقیب کرده‌اند. دولت‌های مختلف انگلیس فارغ از تعلق آنها به هر یک از دو حزب کارگر یا محافظه کار، همواره موافق، و دولت‌های فرانسه و آلمان مخالف پیوستن ترکیه به جامعه اروپا بوده‌اند.

استدلال فرانسه در مخالفت با عضویت ترکیه در اتحادیه اروپا بیشتر دارای جنبه های فرهنگی و متأثر از تفاوت‌های مذهبی است. دولت و مردم فرانسه نگران تهدید آزادی های فردی، اجتماعی و تغییر ارزش‌های فرهنگ ملی خود در نتیجه ورود یک کشور مسلمان پرجمعیت به جامعه اروپا هستند. فرانسه این فشار های فزاینده را هم اکنون با حضور گروه قابل ملاحظه ای از مسلمانان آفریقایی از جمله مهاجرین و پناهندگان الجزایری و مراکشی در سرزمین خود احساس می‌کند.

دولت فرانسه همچنین معتقد است که پذیرفتن یک کشور پرجمعیت مسلمان مانند ترکیه در جامعه اروپا همبستگی سیاسی جامعه را مورد تهدید قرار خواهد داد. نیکلا سرکوزی رییس جمهور فرانسه هرگز از ابراز مخالفت محترمانه با پیوستن ترکیه به جامعه اروپا پرهیز نکرده است.

با وجود ابرازخشم نخست وزیر انگلیس نسبت به برخورد دوگانه با ترکیه در قبال مناسبات آن کشور و جامعه اروپا، افکار عمومی مردم انگلیس با این احساس شخصی و حزبی نخست وزیر آن کشور همسو نظر نمی‌رسند. در واقع افکار عمومی هر سه کشور انگلیس، فرانسه و آلمان مخالف پیوستن ترکیه به اتحادیه اروپا هستند. مطابق نظرخواهی جامعی که در سال 2006 صورت گرفت تنها در سوئد تعداد موافقان پیوستن اروپا به اتحادیه بیشتر از مخالفان آن بود. در بریتانیا تنها سی درصد از مردم با عضویت ترکیه موافق و پنجاه و دو در صد مخالف آن و 18 درصد نیز بی تفاوت بودند. اگر چه حمایت گرم و احساساتی انگلیس از پذیرفتن ترکیه به عضویت جامعه اروپا را میتوان تا حدودی متأثر از تحولات یک سال اخیر در منطقه دانست و آثرا اقدامی تاکتیکی در حوزه "روابط عمومی"، در جهت دلگرم ساختن آنکارا تلقی کرد، در عین حال اظهارات اخیر وی تا حدود زیادی در خط سیاست سنتی انگلیس در این زمینه است.

نخست وزیر انگلیس در سفر اخیر خود به آنکارا مخالفت دولت‌های فرانسه و آلمان با پیوستن ترکیه به جامعه اروپا را به چالش خواند و ضمن ابراز خشم خود از این بابت، متعهد شد که در جهت هموار ساختن راه پیوستن کشور میزبان به اتحادیه اروپا تمام تلاش‌های خود را بکار گیرد.

همدلی انگلیس با ترکیه در قبال عضویت آن کشور در اتحادیه اروپا تا حدودی نیز ناشی از همدردی و قرار داشتن در جایگاهی مشابه ترکیه طی دهه شصت است. در آن زمان ژنرال شارل دوگل رییس جمهور فرانسه با عضویت بریتانیا در اتحادیه اروپا مخالفت می‌ورزید. از این رو پیوستن "جزیره" به پیمان رم تا دهه هفتاد معوق ماند.

در اثبات دورویی مخالفان پیوستن ترکیه به اتحادیه اروپا نخست وزیر انگلیس اظهار داشت: "آنها در عین حال که خوشحال از مشارکت ترکیه بعنوان یک عضو ناتو در دفاع از اروپا هستند، با عضویت آن کشور در اتحادیه اروپا مخالف می‌ورزند".

با این وجود حتی در صورت قطعیت یافتن عضویت ترکیه در جامعه اروپا مقررات محدودیت مهاجرت دولت دبیود کامرون مانع از برخورداری مردم و کارگران ترکیه از بازار کار انگلیس خواهد شد. یکی از نگرانی های انگلیس در قبال ادامه دلسردی ترکیه از جامعه اروپا و فاصله گرفتن از اردوگاه غرب، امکان نزدیکتر شدن آنکارا به جمهوری اسلامی و دورتر شدن از اسرائیل است. ادامه این روند می تواند تعادل کنونی در منطقه را با نوسان های قابل ملاحظه ای روبرو سازد.

طی دو سال اخیر مناسبات دولت اسلامگرای رجب طیب اردوغان با تل آویو رو به سردی محسوسه نهاده است. بر خورد تند سال گذشته اردوغان با شیمون پرز در سوئیس و همچنین حادثه ماه قبل در آبهای ساحلی غزه که با حمله کماندوهای اسرائیلی به کشتی های امدادگران و کشته شدن تعدادی از اتباع ترکیه انجامید این مناسبات را به سردترین میزان خود طی سی سال گذشته تنزل داد.

انگلیس و آمریکا علاقمند به از میان بردن اختلافهای اسرائیل و ترکیه، و پیشگیری از نزدیکتر شدن ترکیه به جمهوری اسلامی هستند. از این سیاست فرانسه و آلمان نیز حمایت می‌کنند. در اجرای این سیاست مشترک غربی، جلب اعتماد ترکیه دارای اهمیتی قابل ملاحظه است. به این منظور دبیود کامرون ضمن تاکید بر ضرورت رفع اختلافهای آنکارا و تل آویو، با نزدیک شدن به مواضع ترکیه و انتقاد از اسرائیل سعی در دلجوئی از ترکیه بعمل آورد. کامرون در آنکارا غزه را "زندان" خواند و خواستار آزادی تردد دو سویه مردم در این بخش از دولت خود گردان فلسطین شد.

بجز مشارکت در دفاع از اروپا، نقش دیگری که انتظار می‌رود ترکیه بخوبی قادر به ایفای آن شود، ظاهر شدن در هیات پل ارتباطی مابین غرب و کشورهای مسلمان خاورمیانه است. جلب اعتماد ایران و کمک به جامعه جهانی برای کنترل برنامه هسته ای ایران -که ترکیه طی شش ماه اخیر با تشویق مستقیم آمریکا عهده دار سهم چشمگیری در آن شده است- در همین چار چوب قرار می‌گیرد.

جدایی بخش یونانی نشین از بخش مسلمان نشین جزیره قبرس و خودداری آنکارا از برسمیت شناختن دولت قبرس که اینک یکی از 27 عضو جامعه اروپا است از جمله موانع پیوستن ترکیه به جامعه بشمار می‌رود. دولت یونان نیز که ترکیه را علیرغم عضویت هر دو کشور در پیمان ناتو همچنان یک خطر امنیتی علیه خود تلقی میکند، در راه پیوستن ترکیه به اتحادیه اروپا خواهد ایستاد. یونان علاوه بر مشکلات دو جانبه با ترکیه ناگزیر از پیروی از سیاست آلمان در این مورد است. یونان فرار از ورشکستگی اقتصادی خود را مرهون کمکهای مالی آلمان است و در نتیجه در خلاف جهت خواسته های آلمان در اتحادیه حرکت نخواهد کرد.

با اظهار نگرانی در مورد مناسبات جاری اروپا و ترکیه، باراک اوباما طی گفتگویی با روزنامه کوریره دلاسرآ چاپ ایتالیا، اخیراً اظهار داشت: "رفتار اتحادیه اروپا موجب دور شدن ترکیه از غرب شده است- طبیعتاً اگر آنها خود را بخشی ازخانواده اروپا نبینند در نقاط دیگری بدنبال همبستگی و اتحاد خواهند بود".

بجز عوامل خارجی یاری دهنده و یا بازدارنده ترکیه در مسیر پیوستن آن کشور به اتحادیه اروپا، عوامل داخلی نیز در روندی مشابه به ایفای همین دو نقش مشغول بنظر می‌رسند. عوامل اقتصادی بی تردید نقاط قوت ترکیه اند.

ترکیه اینک شانزدهمین اقتصاد بزرگ جهان محسوب میشود و عضویت گروه بیست را دارا است.

دولت کنونی ترکیه طی پنج سال گذشته موفق به برداشتن گامهای مثبتی شده است ولی تا ایجاد شرایط مطلوب هنوز فاصله چشمگیری باقی است. انتشار روزنامه و صدور اجازه ایجاد فرستنده رادیویی و تلویزیونی متعلق به اقلیت کرد از جمله گامهای قابل اشاره در این راه است.

مانع دیگری که در ردیف بازدارنده های داخلی همچنان به تحمیل وزن سنگین خود ادامه میدهد، قدرت ارتش و نظامیان در تعیین سیاستهای راهبردی دولت است. حزب عدالت و توسعه اردوغان که در مجلس کنونی بزرگترین حزب سیاسی بشمار می‌رود مایل به تغییر قانون اساسی و کوتاه کردن دست نظامیان از عرصه تحولات سیاسی و قوام دادن به دموکراسی جوان ترکیه است. طی سی سال گذشته ارتش ترکیه به بهانه دفاع از قانون اساسی سه بار به مداخله نظامی و تغییر دولتهای قانونی و انتخابی آن کشور مبادرت ورزیده است. اردوغان مصمم است که تکرار این جریان آشنا را مانع شود.